

Utdanningssjefen

Knappt noen i Legeforeningen kjenner utviklingen av spesialistutdanningen og spesialistgodkjenninger for leger bedre enn Einar Skoglund. Etter 37 år går han nå over i pensjonistenes rekker.

I nærmere 35 år har Einar ledet avdelingen som har ansvaret for dette. Men det er mer en tilfældighet at han slutter som utdanningssjef bare noen måneder etter at Legeforeningens delegerte myndighet til å godkjenne spesialister ble overtatt av Helsedirektoratet 1. 10. 2011.

– Det har vært en kontinuerlig utvikling gjennom disse årene. Utdanningsfeltet har fått stadig økt oppmerksomhet, er blitt mer strukturert og utbygget. Siden de første reglene om spesialistgodkjenning av leger kom i 1918, har det vært utført viktige utredninger om spesialistutdanningen både i og utenfor Legeforeningen. Staten ved daværende Sosialdepartementet overtok formelt ansvaret for spesialistutdanningen i 1982, og i 1999 ble Nasjonalt råd for spesialistutdanning av leger og legefördeling opprettet som et rådgivende organ for helsemyndighetene. Siden den gang har det vært foreslått omfattende reformer som berører både leger under spesialisering og utdanningsinstitusjonene, forteller han (1).

Einar har et brennende engasjement for legenes spesialistutdanning, men skulle ønske at rammevilkårene for legers spesialisering og etterutdanning var bedre. Sykehuseierne bør ivareta sitt arbeidsgiveransvar bedre, særlig for spesialistenes etterutdanning. Det har også med kvalitet i pasientbehandlingen å gjøre.

Omfattende kursvirksomhet

Utdanningsseksjonen har i løpet av årene vokst med økningen i antall leger og spesialiteter og gjennom utvikling av utdannings-systemet. Fra 6 000 yrkesaktive leger og vel 2 000 spesialister i 1974 til 11 819 godkjente spesialister og et firedoblet antall yrkesaktive leger ved årsskiftet 2011/12.

Oppgavene er utvidet til å omfatte godkjenning og oppfølging av utdanningsinstitusjoner, en omfattende kursutdanning, utarbeiding av målbeskrivelser og attestasjons-skjemaer for innholdet i utdanningen. Det har vært mye arbeid knyttet til stillingsstruktur for leger. Det har også vært en kontinuerlig utvikling fra regelstyrt mot mer målstyrt spesialistutdanning.

– Vi har en omfattende kursvirksomhet med vel 900 kurs i legers videre- og etterutdanning årlig, og vi har etablert en rekke veilednings- og etterutdanningsgrupper over hele landet. Utdanningssystemet bare for allmennmedisin er i seg selv stort både i volum og opplegg, sier han.

Selv om det i visse perioder kan ha vært diskusjoner med høyt engasjement, mener

Einar at det gjennom alle år har vært et nært og fruktbart samarbeid med helsemyndighetene og universitetene.

– Med universitetene har det vært et godt samarbeid særlig på kurssiden. Med helsemyndighetene har det vært fortløpende, nyttig kontakt på mange viktige områder for utvikling av legeutdanningen. Legeforeningen er en viktig premissleverandør for myndighetene i mange saker som berører turnustjeneste og spesialistutdanning.

Imponerende utdanningsorganisasjon

– Det er en imponerende utdanningsorganisasjon jeg har sett vokse frem, med en omfattende aktivitet og et sterkt faglig engasjement hos legene. Generelt har leger en indre glød i

«Legeforeningen er en viktig premissleverandør for myndighetene i mange saker som berører turnustjeneste og spesialistutdanning»

å etterstrebe høy kompetanse. Det har vært veldig givende å samarbeide med leger med dette engasjement, sier han og trekker også frem de mange flinke og engasjerte medarbeiderne som arbeider med utdanningsspørsmål i sekretariatet. Han gir honnør til Legeforeningen som en god arbeidsplass.

Vil savne kontakten med legene

– Det store engasjementet og den løpende kontakten med medlemmene er noe av det jeg vil savne mest når jeg etterhvert forlater arbeidsplassen som har gitt meg så mye, både faglig og menneskelig. Det er viktig for det gode liv å ha en interessant jobb, gode kolleger og å høre til i et arbeidsfellesskap som i tillegg er en lærende organisasjon. Jeg er derfor svært glad for at jeg har fått anledning til å fortsette som spesialrådgiver på deltid en tid fremover. Det er mye spennende som skjer, og jeg mener at jeg fortsatt har en del ugjørt. Jeg vil gjerne ha mulighet til å bruke mine erfaringer og kunnskaper videre, sier han (2).

Einar får god anledning til å stelle skogen sin når han går over i pensjonistenes rekker. Foto privat

Habil tømmerhogger

Underveis i samtalen oppdager vi raskt at Einar ikke kommer til å få en stillesittende pensjonisttilværelse.

– Jakt og fiske og ikke minst snekring gir mange gleder. Et trestykke er ikke bare et trestykke for Einar. Finner han et godt emne har han snart tryllet frem et knivskaff, eller det snekres større prosjekter. Å bygge hytte i skogen bør gutter og jenter i alle aldre drive med, mener han. 500 mål skog trenger også oppmerksomhet. – Jeg må stelle godt med skogen min og pleie den for kommende generasjoner, sier han med glimt i øyet og røper at han er en kløpper med motorsaga, slik finnskoginger gjerne er. De kommende generasjoner er to barn og snart et fjerde barnebarn.

En svingom til valsetoner av Evert Taube blir det nok også tid til. Svensk visesang ligger Einar nært om hjertet. Med engelsk kone besøker han også gjerne England, et land og et folk han setter stor pris på.

– De fostret jo store menn som Shakespeare, som jeg gjerne deklamerer når anledningen byr seg, sier han.

Lise B. Johannessen

lise.berit.johannessen@legeforeningen.no
Kommunikasjonsavdelingen

Litteratur

1. Aasved H, Skoglund E. Utviklingen av legers spesialistutdanning i Norge. Tidsskr Nor Lægeforen 2004; 124: 2116–7
2. Skoglund E. Spesialistutdannings historie. Tidsskr Nor Lægeforen 2009; 129: 1124–7